

SZABÓ SZABOLCS

MOLNÁR ZOLTÁN VERSEI ELÉ

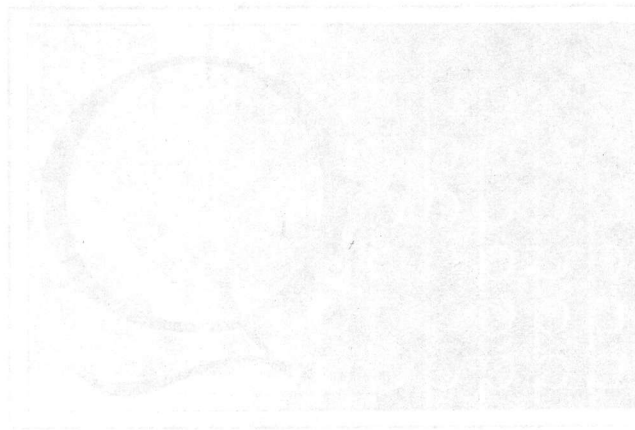
1997-ben Marosvásárhelyen megjelent Molnár Zoltán: *Az utolsó előtti mosoly* című verseskötete.

Vajon kinek mit mond a szerző életútját jelző néhány településállomás: Marosvásárhely – Csíkszereda – Komló – Pécs... ?

Huszonhárom évesen meghalt egy minden iránt nyitott, tehetséges költő-fiatalember, akinek kötetnyi verse nem talált méltó folyóiratot, kiadót az egyes nyugati országok sokszor hamis mintáit utánzó Budapesten. Megértették azonban Erdélyben. Ott érezték, hogy a néhány remekmű az élet és a halál küzdelméből született; s hogy mit jelent szembenézni a gyógyíthatatlan betegséggel. De azt is, hogy mit jelent maradandó emberi értékeink ars poetica-szerű képviselete.

Kötetnyi alkotás, amely az idősebb művészeket meghazudtoló módon hihetetlen életbölcsessel néz tragikus sorsa elé. Vallomás, melynek sorai mögött – a tehetségtelenséget bizonyító olcsó és értéktelen rímgyártás helyett – mély filozófia, emberi üzenet rejlik.

A Marosvásárhelyen kiadott gyűjtemény tiszteletadás, méltó elégtétel; emlékeztetés a Ceauşescu-rendszer okozta alig gyógyítható sebekre, s néhány magyarországi magyar tudatlanságára, primitív gondolkodására is (hányszor tapasztalták az Erdélyből áttelepült család tagjai az embertelen közönyt, a megalázó megbélyegzettséget, hogy ők itt, az ún. anyaországban is idegenek).

MOLNÁR ZOLTÁN

A PILLANAT

némán titokban ajtó csendben nyílik
árván maradtam az út közepén
a csend bőgeti motorjait
kolibrilábakon visszhang oson

postafordultával kalapácsok
indulat tékozló fiúkat szelídít
messzebb fekszik az igazság magában
szememben vak farkas üvölt

szirén játszik pergő tűz ölében
vigasztalni mondtak kövér szólamokat
élő hangyák feketék egy sorban
némán titokban elgázoltatnak.

A FÜL

„a fáradtság ujjaim közül
mint ágról a fagyöngy, lehull
magamra metszem árnyaim
és kiátkozom, de szótlanul”

így töprengett van Gogh mester
feltűnés nélkül követték ketten
a járdaszélen egy fül vonaglott
s ő eltűnt a kihalt Budapesten.